

Sygn. akt I C 1044/18

WYROK

1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Dorota Słowik

Protokolant sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2018 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.882,34 zł. (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści cztery grosze) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku, przy czym nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. umarza postępowanie co do kwoty 10.850 zł. (dziesięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt złotych),

IV. zasądza od pozwanego Ł. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.946,06 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści sześć złotych sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1044/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego Ł. S. kwoty 12.732,34 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w skali roku nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 marca 2017 r. zawarł z pozwanym umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na dochodzoną kwotę składa się należność główna 11.712,10 zł. oraz należne odsetki w kwocie 1.020,24 zł. Dalsze odsetki naliczane są od kwoty należności głównej od dnia 7 grudnia 2017 r. Powód wskazał, iż wierzytelność jest w pełni wymagalna i mimo wezwania do zapłaty pozwany należności na rzecz powoda nie uregulował.

Dnia 5 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej kwotę żadaną pozwem oraz koszty procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, pozwany wskazał, iż pozew został wniesiony w dniu 22 grudnia 2017 r. on zaś uiszczył na rzecz powoda kwotę 10.000 zł. w dniu 28 grudnia 2017 r. Pismem z dnia 16 stycznia 2018 r. powód poinformował pozwanego o odnotowaniu wpłaty.

W piśmie procesowym z dnia 23 lipca 2018 r. powód cofnął pozew częściowo w zakresie kwoty 10.850 zł. ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwanego po wniesieniu pozwu.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2018 r. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.336,63 zł. wraz z dalszymi odsetkami maksymalnymi za opóźnienie w wysokości 14 % rocznie od tej kwoty liczonymi od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia faktycznej zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, iż wniósł pozew w dniu 22 grudnia 2017 r., pozwany był informowany o skierowaniu niniejszej sprawy na drogę sądową, pozwany dokonał zapłaty w dniu 28 grudnia 2018 r. W ocenie powoda wpłaty dokonane przez pozwanego świadczą o tym, że pozwany uznał dług. Powód po dokonaniu zapłaty cofnął częściowo pozew, co do kwoty 10.850 zł., dlatego też powód wniósł o obciążenie powoda kosztami postępowania w całości bowiem pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, roszczenie zostało zaspokojone po wniesieniu pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2017 r. powód (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwaną Ł. S. umowę pożyczki nr (...) z pakietem ubezpieczeniowym, zgodnie z którą bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 12.699,69 zł. na okres kredytowania 30 m-cy (§ 1 ust. 1 umowy). Pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 30 równych ratach kapitałowo - odsetkowych, płatnych w miesięcznych ratach do dnia 20 - tego każdego miesiąca w wysokości i terminach wyszczególnionych w planie spłaty zgodnie z § 2 (§ 6 ust. 1). Pierwsza rata w wysokości 480,20 zł. miała zostać zapłacona w dniu 20 kwietnia 2017 r., kolejne do 20-tego każdego miesiąca, ostatnia rata w dniu 20 września 2019 r. (§ 6 ust. 2).

W § 7 ust. 3 umowy wskazano, iż spłata zostanie w pierwszej kolejności zaliczona na poczet spłaty pożyczki po dokonaniu rozliczenia wymaganych zobowiązań i odsetek naliczonych do dnia wcześniejszej spłaty. (...) może obniżyć kwotę przyznanej pożyczki lub wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie, utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej, zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy (§ 11 ust. 1), w przypadkach o których mowa w ust. 1. Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni. W dniu następnym po upływie terminu wypowiedzenia umowy całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym od którego naliczane są odsetki.

Kredytobiorca jest zobowiązany do zapewnienia na rachunku kredytu środków pieniężnych na spłatę raty w terminach wynikających z ust. 2. (§ 2 ust. 7). Kredyt został uruchomiony w dniu 20 marca 2017 r.

/dowód: umowa z dnia 20 marca 2017 r. – k. 23-29, harmonogram spłat rat kredytu – k. 30-31/.

Pismem z dnia 19 lipca 2017 r. Bank wypowiedział umowę z dnia 20 marca 2017 r. z powodu braku spłaty wymagalnych rat. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczył się od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszego wypowiedzenia. Brak spłaty zadłużenia okresie wypowiedzenia spowodował, że cała kwota pożyczki wraz z odsetkami stała się przeterminowana i wymagalna.

/dowód: pismo z dnia 19 lipca 2017 r. – k. 17/.

W dniu 28 grudnia 2018 r. pozwany dokonał na rzecz powoda zapłaty kwoty 10.000 zł.

/dowód: potwierdzenie wpłaty gotówkowej – k. 8/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu okoliczności wynikające z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powódkę (dokumenty księgowo) i pozwanego (dowody wpłaty). Dokumenty te Sąd uznał w pełni za wiarygodne.

Zgodnie z treścią art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Stąd też fakty te, jak i dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne.

Pozwany nie kwestionował tego, że z powodem łączyła go umowa pożyczki, nadto nie kwestionował samego faktu wypowiedzenia tej umowy, ani wysokości należności na rzecz banku, wskazywał jedynie, że w dniu 28 grudnia 2017 r. dokonał zapłaty kwoty 10.000 zł.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany, po wniesieniu pozwu, tj. 28 grudnia 2017 r., dokonał wpłaty na rzecz powódki w kwocie 10.000 zł. Powód potwierdził dokonanie wpłaty i w tym zakresie oraz nadto co do kwoty 850 zł. cofnął powództwo, zrzekając się roszczenia.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (art. 203 § 3 k.p.c.).

Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.).

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd (art. 355 § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie cofnięcie przez powoda pozwu w części nie jest sprzeczne z prawem i zasadami współzycia społecznego oraz nie zmierza do obejścia prawa. Wobec skutecznego cofnięcia powództwa w części (tj. co do kwoty 10.850 zł) umorzenie postępowania stało się możliwe.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 355 § 1 kpc, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.882,34 zł. (12.732,34 zł. – 10.850 zł.). wskazać należy, iż w piśmie z dnia 24 sierpnia 2018 r. powód wskazał, iż wnioskuje o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.336,63 zł. tytułem należności głównej. W ocenie Sądu roszczenie powoda, co do kwoty przekraczającej kwotę 1882,34 zł. było niezasadne skoro powód wcześniej w określonym zakresie cofnął pozew, co do kwoty 10.850 zł. Powód nie wykazał zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, aby roszczenie w kwocie ponad kwotę 1882,34 zł. mu przysługiwało. Powód nie wskazał, a tym bardziej nie wykazał z czego taka kwota roszczenia miałaby wynikać, jeżeli kwota ta miałaby obejmować skapitalizowane odsetki, to nie wykazał, w jaki sposób dokonał ich obliczenia, od jakich kwot i w jakiej wysokości te odsetki naliczył. Z tych przyczyn w punkcie II. Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 359 § 1 k.c. zgodnie z którym Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie w umowie strony oznaczyły wysokość odsetek, Sąd zasądził zatem odsetki w wysokości żądanej w pozwie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie IV. sentencji wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i rozdzielił je wzajemnie między strony. Sąd przyjął, iż powód wygrał w 78 % zaś pozwany w 22 %. Sąd podzielił argumentację powoda co do tego, że skoro zapłata na rzecz powoda miała miejsce po wniesieniu pozwu to pozwany w tym zakresie należy uznać za stronę przegrywającą spór. Niewątpliwym jest, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, bowiem dopiero w toku postępowania dokonał zapłaty kwoty 10.000 zł. Jednocześnie powód przegrał spór w zakresie kwoty ponad kwotę zasądzoną w pkt. I. wyroku. Powód poniósł koszty w kwocie 160 zł. tytułem opłaty od pozwu, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł., czyli łącznie kwotę 3777 zł. 78 % tej kwoty stanowi kwota 2.946,06 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt. 5 w zw. z § 15 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800)